

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní JUDr. Danielou Břízovou Ratajovou, LL. M. ve věci

žalobkyně: **J. H.** nar. **[redacted]**,
bytem **[redacted]**

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR,**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2,
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 50 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 50 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ročně z uvedené částky od 27. 6. 2018 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 1 500 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 15. 1. 2019 domáhala na žalované zaplacení částky 50 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z vedené částky od 27. 6. 2018 do zaplacení coby odškodnění nemajetkové újmy, která jí měla vzniknout v důsledku nezákonného trestního stíhání. Žalobkyně uvedla, že usnesením Policie ČR ze dne 22. 11. 2017 bylo proti žalobkyni zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku ve stádiu pokusu ve spolupachatelství. Proti usnesení o zahájení trestního stíhání podala žalobkyně dne 18. 12. 2017 blanketní stížnost, kterou následně odůvodnila. Usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8 ze dne 22. 1. 2018, čj. [REDAKCE] bylo stížnosti žalobkyně vyhověno a usnesení o zahájení trestního stíhání bylo zrušeno z toho důvodu, že s ohledem na důkazní situaci v době rozhodování nebylo možné užít prostředky trestního práva, neboť se jednoznačně jednalo o spor mezi dvěma subjekty, který měl být řešen v civilním řízení, a nedošlo k naplnění znaku trestného činu podvodu, zejména nenaplnění znaku omylu a dále též subjektivní stránky u obviněných. Žalobkyně dále uvedla, že dne 26. 6. 2018 požádala žalovanou o odškodnění, která dne 18. 12. 2018 její žádosti nevyhověla. Ve vztahu k tvrzené nemajetkové újmě žalobkyně uvedla, že je osobou s dobrou pověstí bez jakékoliv trestní minulosti a nezákonné trestní stíhání bylo významným zásahem do její osobní sféry, pověstí, jejího rodinného a pracovního života. Již samotné trestní stíhání bylo pro žalobkyni coby bezúhonnou osobu značně psychicky náročným zážitkem. Žalobkyně dále uvedla, že byla překvapena, když bylo proti ní zahájeno trestní stíhání, neboť s ohledem na okolnosti, které jí byly známy, se nedomnívala, že by jakýmkoliv způsobem porušila zákon. Žalobkyně se stala prokuristkou společnosti [REDAKCE] přičemž nevěděla o předběžném opatření Krajského soudu v Plzni, které bylo významným podkladem, na základě něhož policie usuzovala, že se žalobkyně pokusila o trestný čin podvodu. Žalobkyně se dále obávala, že by mohla být odvolána z funkce prokuristky, přičemž újmu utrpěla rovněž spol. [REDAKCE] kterou žalobkyně coby prokuristka vnímala. Neoprávněné trestní stíhání se projevilo také v soukromém životě žalobkyně, která po dobu trestního stíhání neměla chuť ani zájem chodit ven nebo se bavit či chodit do společnosti. Žalobkyně dále uvedla, že dle jejího názoru by promlčecí lhůta uplynula dne 16. 1. 2019, neboť usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8, kterým bylo trestní stíhání žalobkyně zrušeno, bylo jejímu právnímu zástupci doručeno dne 24. 1. 2018, přičemž dne 18. 12. 2018 skončilo pozastavení promlčecí lhůty, a to ukončením předběžného projednání žalovanou.
2. V podání ze dne 22. 3. 2019 žalovaná s žalobním nárokem nesohlasila a navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná učinila nesporným, že dne 26. 6. 2018 u ní žalobkyně uplatnila nárok na náhradu újmy. Žalovaná požadavku žalobkyně na náhradu „obhajného“ částečně vyhověla a dále konstatovala porušení práva žalobkyně, za což se omluvila, avšak peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobkyni nepřiznala. Výsledek mimosoudního projednání žalovaná sdělila žalobkyni stanoviskem ze dne 18. 12. 2018. Žalovaná dále uvedla, že došlo ve vztahu k žalobkyni k vydání nezákonného rozhodnutí, a to s ohledem na výsledek trestního stíhání, které bylo zrušeno. Žalobkyně dále vznesla námitku promlčení ve vztahu k nároku na nemajetkovou újmu, neboť usnesení o zahájení trestního stíhání bylo zrušeno dne 22. 1. 2018, odkdy počala běžet 6 měsíční promlčecí lhůta, jejíž běh byl přerušen uplatněním nároku u žalované v období 26. 6. 2018 do 18. 12. 2018. Běh promlčecí doby tak dle žalobkyně skončil dne 14. 1. 2019, přičemž žaloba byla podána až dne 15. 1. 2019, a tudíž byla podána opožděně po marném uplynutí promlčecí lhůty.
3. Podáním ze dne 24. 4. 2019 žalobkyně nesohlasila se vznesenou námitkou promlčení a z procesní opatrnosti uvedla, že je námitka v rozporu s dobrými mravy.

4. Podáním ze dne 19. 9. 2019 se ve věci vyjádřila žalovaná, která poukázala na skutečnost, že trestní stíhání žalobkyně trvalo po dobu 1 měsíce a 28 dní, přičemž po dobu 27 dní se čekalo na odůvodnění stížnosti žalobkyně proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Dle žalobkyně je tedy konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a omluva poskytnutá žalovanou dostačující a adekvátní formou přiměřeného zadostiučnění žalobkyně s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Žalovaná dále uvedla, že tvrzené zásahy do osobní sféry žalobkyně jsou zcela nekonkrétní a nepodložené.
5. Dne 8. 10. 2019 se ve věci konalo jednání, během něhož byla žalobkyně vyzvána dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ve vztahu k tvrzené nemajetkové újmě, která jí měla být způsobena nezákonným trestním stíháním.
6. V podání ze dne 5. 12. 2019 žalovaná uvedla, že v období, kdy probíhalo trestní stíhání žalobkyně, byla spol. [REDAKCE] v insolvenčním řízení, přičemž účinky insolvenčního řízení nastaly dne [REDAKCE] 2016 a usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2019 byla na spol. [REDAKCE] prohlášen konkurs, z čehož plyne, že zmíněná společnost se dlouhodobě nacházela v nepříznivém ekonomickém stavu, a tudíž tvrzená obava žalobkyně, že bude odvolána z funkce prokuristky, je dle žalované nedůvodná a účelová.
7. V podání ze dne 9. 12. 2019 žalobkyně k výzvě soudu zopakovala svá předchozí tvrzení, že je osobou s dobrou pověstí bez jakékoliv trestní minulosti a neoprávněné trestní stíhání bylo velmi silným zásahem do její osobní sféry, pověsti a rodinného a pracovního života, a již samotné zahájení trestního stíhání a celý jeho průběh byl psychicky náročným zážitkem. Žalobkyně též uvedla, že s ohledem na okolnosti, které jí byly známy, se nedomnívala, že by jakýmkoliv způsobem porušila zákon. Žalobkyně se obávala, že by mohla odradit jiné zmocnitele, aby žalobkyni jmenovali do funkce prokuristky či jiné podobné funkce, případně odradit potenciální obchodní partnery či zaměstnavatele. Žalobkyně měla zejména velký strach o to, že by se o nezákonném trestním stíhání mohl dozvědět její zaměstnavatel. Žalobkyně byla během svého trestního stíhání psychicky na dně, nemohla se soustředit na práci, v důsledku stresu a psychického tlaku špatně spala a pocítovala velkou únavu, trávila veškerý volný čas doma. Žalobkyně neměla zájem chodit ven se bavit do společnosti. Svě trestní stíhání vnímala jako významný zásah do osobní a profesní cti. Žalobkyně dále uvedla, že se veřejně nechlubila s nezákonným trestním stíháním vedeným proti své osobě. Žalobkyně rovněž tvrdila, že je velkou fanynkou hokeje a je jednou z vedoucích osobností fanklubu [REDAKCE] miluje hokej a dle svých možností navštěvuje hokejové zápasy. Během trestního stíhání však ztratila zájem i o hokej. V neposlední řadě žalobkyně uvedla, že relativně krátká doba trestního stíhání je výsledkem aktivního přístupu žalobkyně, a tudíž by to nemělo být vykládáno v její neprospěch. Navíc trestní stíhání bylo vedeno v době Vánoc.

Skutková zjištění:

8. Z nesporných tvrzení účastníků a z listinných důkazů (tj. žádost žalobkyně adresovaná žalované ze dne 25. 6. 2018 s podacím razítkem značícím doručení žalované dne 26. 6. 2018, přípis žalované ze dne 26. 6. 2018 a stanovisko žalované ze dne 18. 12. 2018) soud zjistil a má za prokázané, že žalobkyně se dne 26. 6. 2018 obrátila na žalovanou s žádostí o náhradu újmy z důvodu uvedeného v žalobě. Ze zmíněného stanoviska žalované, které bylo dle potvrzení o doručení do datové schránky doručeno právnímu zástupci žalobkyně dne 18. 12. 2018, pak soud zjistil, že žalovaná vyhověla částečně žádosti

žalobkyně co do nároku na náhradu škody („obhajné“), konstatovala porušení práva žalobkyně a omluvila se za nezákonné trestní stíhání, avšak peněžité odškodnění nemajetkové újmy neposkytla.

9. Soud tedy konstatuje, že žalobkyně splnila podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem předvídanou § 14 zákona č. 82/1998 Sb., *o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (tj. zde žalovaná).
10. Ze spisu Policie ČR sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil následující skutečnosti: usnesením policie ze dne 22. 11. 2017 bylo zahájeno trestní stíhání zdejší žalobkyně pro spáchání zločinu pokus o podvod dle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, které bylo doručeno žalobkyni dne 27. 11. 2017. Stížností (nejprve blanketní ze dne 18. 12. 2017 a později odůvodněnou ze dne 5. 1. 2018 – doručeno policii dne 15. 1. 2018) žalobkyně brojila proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8 ze dne 22. 1. 2018 bylo zrušeno usnesení Policie ČR ze dne 22. 11. 2017, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně a další spoluobviněného.
11. Z potvrzení o doručení do datové schránky soud zjistil, že usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8 ze dne 22. 1. 2018, kterým bylo usnesení policie o zahájení trestního stíhání žalobkyně zrušeno, bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně dne 24. 1. 2018.
12. Z účastnického výslechu žalobkyně soud zjistil, že trestní stíhání (resp. trestní oznámení) přišlo nečekaně. Žalobkyně pracuje v oblasti inventur majetku a auditů, kdy přichází do styku s penězi a dalším majetkem, přičemž její zaměstnavatel (nadnárodní společnost) si zakládá na bezúhonnosti svých zaměstnanců, kteří musí každý rok dokládat výpis z trestního rejstříku. Hrozilo tedy nebezpečí, že pokud by se o trestním stíhání dozvěděl zaměstnavatel, měla by žalobkyně problémy v zaměstnání. Trestní stíhání probíhalo v období Vánoc, kdy žalobkyni navíc umíral pes. Žalobkyně působí v hokejovém fanklubu [REDAKCE] kde v té době před koncem sezóny měli spoustu práce a organizačních problémů. Žalobkyně však nebyla schopná normálně fungovat. Žalobkyně dále uvedla, že působila jako prokuristka spol. [REDAKCE] ale bylo jí řečeno, že se o všechno bude starat pan [REDAKCE] Z [REDAKCE] přičemž žalobkyně byla „figurka, která figurovala jen proto, aby prostě to [REDAKCE] běželo dál“; žalobkyně přijala funkci prokuristky ze známosti, když jí bylo řečeno, že v podstatě o nic nejde. O trestním stíhání žalobkyně nikdo u jejího zaměstnavatele nevěděl ani neví, stejně jako žádní známí, pouze její syn, bývalý přítel a osoby ze spol. [REDAKCE] Žalobkyně se o spol. [REDAKCE] nezajímala, když jí bylo řečeno, že se nemá o nic starat a že všechno je na panu doktorovi Z [REDAKCE] Zdravotní stav žalobkyně je dobrý a byl dobrý i před trestním stíháním, žalobkyně se cítí fyzicky i psychicky dost silná, zvládá složité situace. Ale po trestním stíhání se cítila psychicky velmi špatně.
13. Ze svědeckého výslechu E [REDAKCE] Š [REDAKCE] bývalého přítele žalobkyně, s nímž má syna, soud zjistil, že žalobkyně působila jako prokuristka ve svědkově firmě; v době trestního stíhání trpěla, strádala, nespala a svědek jí sháněl prášky na spaní.

14. Z vyhlášky Městského soudu v Praze ze dne [redacted] 2016 č. j. [redacted] soud zjistil, že dne [redacted] 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení ve věci dlužníka [redacted] a to na základě návrhu insolvenčního věřitele, kterým je E [redacted] Š [redacted] narozen [redacted]. Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne [redacted] 2016 č. j. [redacted] pak soud zjistil, že byl zjištěn úpadek dlužníka společnosti [redacted] a byl prohlášen nepatrný konkurs.
15. Soud dospěl na základě provedeného dokazování k závěru o skutkovém stavu, který je shodný se shora uvedenými skutkovými zjištěními.
16. Z dalších provedených důkazů (tj. úplný výpis z obchodního rejstříku společnosti [redacted] přípis advokátní kanceláře AKB advokátní kancelář s.r.o. adresovaný Policii ČR ze dne 19. 10. 2016, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014 č. j. [redacted] úřední záznam Policie ČR ze dne 26. 3. 2018 o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu, vyjádření dlužníka, tj. společnosti [redacted] ze dne 12. 4. 2016 adresované Městskému soudu v Praze v rámci insolvenčního řízení, insolvenční návrh věřitelů navrhovatelů E [redacted] Š [redacted] a P [redacted] Š [redacted] proti dlužníku společnosti [redacted] plná moc udělená žalobkyní) soud nezjistil pro rozhodnutí další relevantní skutečnosti, pročež se jimi v odůvodnění rozsudku pro nadbytečnost nezabýval. Soud dále pro nadbytečnost a z důvodu hospodárnosti zamítl návrh na provedení k důkazu protokol o jednání Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2016 a spis Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 8 sp. zn. [redacted] a výslech svědka E [redacted] Š [redacted] (syna žalobkyně), která na výslechu nadále netrvala.

Právní úprava:

17. Soud na danou věc aplikoval níže uvedená zákonná ustanovení.
18. Podle § 1 zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
19. Podle ustanovení § 5 písm. a) a b) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
20. Podle § 7 zákona mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda, právo na náhradu takové škody způsobené nezákonným rozhodnutím; právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
21. Podle § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
22. Podle § 15 odst. 2 zákona se poškozený může u soudu domáhat náhrady škody pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
23. Podle § 31a zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se též přiměřené

zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Právní posouzení věci:

24. Jak plyne ze shora uvedeného, žalobkyně se domáhala přiměřeného zadostiučinění z titulu nezákonného trestního stíhání ve výši 50 000,- Kč. Soud se tedy nejprve zabýval důvodností uplatněného nároku především z toho pohledu, zda jsou naplněny obecné předpoklady pro vznik nároku žalobce na náhradu škody či nemajetkové újmy.
25. Soud však v první řadě posuzoval námitku promlčení tvrzeného nároku žalobkyně, kterou vznesla žalovaná, neboť uplatní-li odpovědný subjekt v občanském soudním řízení důvodně námitku promlčení, velí zásada hospodárnosti řízení, aby soud nejprve posoudil, zda je námitka důvodná a pokud tomu tak je, aby žalobu zamítl, aniž bude najisto postavena otázka splnění podmínek odpovědnosti za újmu či prokázána její výše.
26. Dle § 32 odst. 3 zákona se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen.
27. Dle § 35 zákona promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.
28. Z uvedeného ustanovení plyne, že nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu se promlčuje ve zcela speciálně konstruované promlčecí lhůtě. Počátek běhu šestiměsíční subjektivní promlčecí lhůty se odvíjí od vědomosti poškozeného, že došlo k nemajetkové újmě, tedy kdy se dozvěděl, že v jeho poměrech nastaly nepříznivé důsledky. Objektivní desetiletá lhůta pak počíná běžet od okamžiku této okolnosti (právní skutečnosti), která je coby nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup pro vznik újmy vyvolávajícím činitelem.
29. Z provedeného dokazování vyplynulo, že rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství o zrušení trestního stíhání žalobkyně bylo doručeno jejímu obhájci dne 24. 1. 2018. Nejpozději téhož dne se tedy žalobkyně dozvěděla o tvrzené nemajetkové újmě způsobené jí v důsledku nezákonného trestního stíhání. Dne 24. 1. 2018 tak počala běžet šestiměsíční promlčecí lhůta k uplatnění nároku na zadostiučinění, která by uplynula dne 24. 7. 2018 (úterý). Žalobkyně však uplatnila svůj nárok (včas) u žalované dne 26. 6. 2018, kdy tak došlo ke stavění běhu promlčecí lhůty (srov. § 35 zákona) až do 18. 12. 2018, kdy bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno stanovisko žalované. Od uvedeného data tak pokračoval zbytek promlčecí lhůty, která by dle soudu uplynula dne 16. 1. 2019. Žaloba byla ke zdejšímu soudu podána dne 15. 1. 2019. **Z uvedeného je patrné, že žaloba byla podána včas a námitka promlčení tudíž byla vznesena nedůvodně.**
30. Soud se tedy dále zabýval samotným nárokem na odškodnění žalobkyně. Jak plyne ze shora uvedeného, zákon v obecné rovině rozeznává dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup (srov. § 5 zákona). Stát přitom za újmu (majetkovou či nemajetkovou) způsobenou nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím odpovídá objektivně (tj. bez ohledu na zavinění – srov. § 2 zákona) a za

- současného (kumulativního) splnění tří podmínek: (i) příslušný orgán státu vydal nezákonné rozhodnutí (či došlo k nesprávnému úřednímu postupu); (ii) poškozenému vznikla újma (majetková škoda či nemajetková újma); a (iii) újma je v příčinné souvislosti s takovým nezákonným rozhodnutím (či nesprávným úředním postupem), jinými slovy je mezi nimi dán vztah příčiny a následku.
31. Soud v obecné rovině konstatuje, že nárok na náhradu újmy způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, se (s výjimkami uvedenými níže) posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zákona jako nárok na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1 Cz 6/90 ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 ze dne 31. 3. 2003).
 32. Jak uvedeno shora, stát stíhá objektivní odpovědnost. Z uvedeného plyne, že vznik nároku na náhradu újmy není podmíněn prokázáním, že orgány činné v trestním řízení jednaly v rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle kterého osoba, jež byla zproštěna obžaloby, resp. nebyla uznána vinnou ze spáchání trestného činu, má zásadně právo na náhradu škody (či jiné újmy) způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, a to včetně nákladů na obhajobu (srov. § 31 zákona). Rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti (zákonnosti) zahájení a vedení trestního stíhání je tudíž pozdější výsledek trestního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2614/2003 ze dne 9. 12. 2004).
 33. **Vzhledem k výsledku předmětného trestního řízení tedy soud dospěl k závěru, že je dán odpovědnostní titul spočívající v nezákonném rozhodnutí (tj. nezákonném trestním stíhání), neboť trestní stíhání žalobkyně bylo zrušeno. Existenci odpovědnostního titulu ostatně shledala i žalovaná, když žalobkyni odškodnila, jakkoli pouze částečně.**
 34. Co se týče vzniku nemajetkové újmy z důvodu zahájení a vedení trestního stíhání nejde o vyvratitelnou domněnku, ale újma z důvodu trestního stíhání musí být prokázána, (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.3.2012, sp.zn. 30 Cdo 2555/2010 či ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Soud tak vychází z toho, že vznik nemajetkové újmy (jakkoliv je každé trestní stíhání dle nálezů Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 428/05 spojeno vždy s jistým zásahem do osobnostních práv trestně stíhaných osob) není na místě presumovat, ale prokazovat, stejně tak jako intenzitu (případně) újmy odůvodňující peněžité odškodnění.
 35. Soud při stanovení formy a výše zadostiučinění vycházel v souladu s ustálenou judikaturou ze tří základních kritérií: (i) z povahy trestní věci, (ii) z délky trestního řízení a (iii) z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Povahou trestní věci se myslí zejména závažnost trestného činu, které bylo poškozenému kladeno za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou poškozený trestní řízení vnímá.
 36. V daném případě žalobkyni hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody (sazba 2 – až 8 let), přičemž byla trestně stíhána pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku. Povahu věci soud hodnotil jako spíše méně závažnou, neboť ve společnosti je dle soudu hospodářská trestná činnost zpravidla vnímána jako méně závažná, ve srovnání s např. trestnými činy proti životu a zdraví.
 37. Co se týče trvání zásahu spočívajícího ve vedení nezákonného trestního stíhání, tak ten trval od 27. 11. 2017 (kdy bylo žalobkyni doručeno usnesení ze dne 22. 11. 2017 o zahájení

trestního stíhání) do 24. 1. 2018 (kdy usnesení o zrušení trestního stíhání bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně), tj. 1 měsíc a 28 dní. Dle soudu délka předmětného trestního stíhání (tj. cca 1 měsíc a 28 dní) byla velmi krátká a nebyla v žádném případě nepřiměřeně dlouhá, a to zejména s přihlédnutím k úkonům, které byly činěny, a dále k tomu, že bylo třeba vyčkat odůvodnění blanketní stížnosti žalobkyně proti usnesení o zahájení trestního stíhání.

38. Žalobkyně tvrdila dopady nezákonného trestního stíhání do její osobní, rodinné a pracovní sféry (byla poškozena její dobrá pověst, žalobkyně byla bezúhonná, obávala se výsledku trestního stíhání, zahájení i průběh trestního stíhání byly pro žalobkyni psychicky náročné, důvodně se obávala odvolání z funkce prokuristky společnosti [REDAKCE] trestní stíhání mohlo odradit potencionální obchodní partnery a další společnosti, které by jí mohly jmenovat do funkce prokuristy, bála se, aby se zaměstnavatel nedozvěděl o stíhání, žalobkyně po dobu trestního stíhání neměla chuť ani zájem chodit ven nebo se bavit ve společnosti.
39. **Dle soudu však žalobkyně vylíčila dopady nezákonného trestního stíhání do své osobní sféry pouze v obecné rovině, aniž by navrhla dostatečné důkazy k prokázání svých tvrzení, nad rámec provedených výsledků, které však neprokázaly hlubší újmu žalobkyně odůvodňující peněžitou satisfakci.** Proto, jak uvedeno shora, ji soud při jednání vyzval dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazních návrhů ve vztahu k tvrzené nemajetkové újmě, která by nadto odůvodňovala peněžité zadostiučinění za situace, kdy žalovaná již žalobkyni již odškodnila, a to formou konstatování porušení jeho práva, resp. omluvy. Žalobkyně však ani na základě uvedené výzvy soudu nedoplnila konkrétnější tvrzení ani důkazní návrhy, když pouze zopakovala dříve uvedená obecná a nekonkrétní tvrzení, a to i přesto, že byla poučena o možných následcích nesplnění výzvy (tj. neúspěch ve sporu).
40. Nad rámec soud uvádí, že žalobkyně mj. tvrdila, že se obávala, že by v důsledku trestního stíhání mohla být odvolána z funkce prokuristky společnosti [REDAKCE] či že by trestní stíhání mohlo odradit potencionální obchodní partnery. Z provedeného dokazování však vyplynulo, že v době zahájení trestního stíhání žalobkyně již byl na spol. [REDAKCE] prohlášen konkurs, pročež dle soudu obava žalobkyně o budoucí kariéru v dané společnosti nebyla důvodná. Soud neuvěřil ani tvrzení žalobkyně, že se obávala o odrazení potenciálních obchodních partnerů. Žalobkyně totiž sama uvedla, že se coby prokuristka spol. [REDAKCE] *de facto* o nic nestarala, protože jí bylo řečeno, že vše bude zařizovat někdo jiný. Přitom ani z výsledku samotné žalobkyně nevyplývalo, že by žalobkyně jevila zájem o to působit jako prokuristka v jiných společnostech či že by se vedení společností systematicky či profesionálně věnovala.
41. **Soudu tedy nezbylo než uzavřít, že žalobkyně (ač byla vyzvána dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř.) netvrdila ani neprokázala, že by nemajetková újma dosahovala takové intenzity, jež by odůvodňovala přiznání peněžitého zadostiučinění nad rámec již poskytnuté omluvy. Nadto nebylo možné odhlédnout od skutečnosti, že trestní stíhání žalobkyně trvalo pouze po dobu necelých 2 měsíců. Jelikož tedy žalobkyně nedostala své primární povinnosti tvrdit a prokazovat skutečnosti v řízení, soud žalobu pro neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního zamítl (srov. výrok I.).**
42. Nad rámec uvedeného a pro úplnost soud doplňuje, že si lze jen stěží představit, že v žalobkyni nezbudilo pochybnosti to, že jí bylo ze strany osob spojených se spol. [REDAKCE] sděleno, že se coby prokuristka nemá o nic starat, pročež se tedy o chod

zmíněné společnosti nezajímala a veškerou obchodní činnost společnosti přenechala jiným. Žalobkyně tedy jako prokuristka společnosti vystupovala pouze formálně a podepisovala dokumenty, aniž by věděla či rozuměla či se vůbec zajímala o to, čeho se týkají. Aniž by soud hodnotil takové jednání z hlediska platného práva, přesto má za to, že se jedná přinejmenším o počínání blížící se rozporu s dobrými mravy. **I z uvedeného důvodu by tak dle soudu jakékoli peněžité zadostiučinění odporovalo obecně sdílené představě spravedlnosti.** V daném ohledu lze odkázat na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, dle něhož přiznání peněžitého odškodnění nad rámec konstatování porušení práva je namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. např. rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3212/2015 ze dne 16. 5. 2017). I s přihlédnutím k právní zásadě *ex iniuria ius non oritur* (z bezpráví nemůže vzejít právo) tedy soud rozhodl, že konstatování porušení práva žalobkyně a omluva je v daném případě dostatečná satisfakce.

K nákladům řízení:

43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s ustanovením § 151 odst. 3 o.s.ř., dle něhož účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 o.s.ř. a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku.
44. Zcela úspěšné žalované, která nebyla v řízení zastoupena a nedoložila výši hotových výdajů, tak v dané věci vznikl nárok na náhradu nákladů řízení v celkové výši 1 500,- Kč odpovídající paušální náhradě za 5 úkonů (2 x písemné vyjádření k žalobě a 3x účast na jednání soudu). Uvedené je odůvodněno § 1 odst. 3 písm. a) a c) vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, ve spojení s § 2 odst. 3 cit. vyhlášky. Soud proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Ke lhůtě k plnění:

45. Lhůta k plnění ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř., když ke stanovení lhůty delší nebo plnění ve splátkách neshledal soud důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li povinný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se oprávněný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí.

Praha 8. června 2020

JUDr. Daniela Břízová Ratajová, LL.M. v.r.
soudkyně